

braide kundigheden, door welke hij veelvuldig nut stichtte. De bloei der Latijnsche scholen daar ter stede, gedurende de laatste jaren, was, onder medewerking van waardige ambtgenooten, voornamelijk aan zijne opvoeding en doeltreffende voorlezingen, en van jongelingen, die naar de raden van studee hogescholen zijn, ja meer dan één man, die in kerk of staat zeer gewichtige betrekkingen aanvaard hebben, gaarne erkennen, grootendeels hunne opleiding in de hoogere wetenschappen aan hem verschuldigd te zijn.

De Belgische bladen van gisteren deelen wederom een nota mede, door den heer Dedeel, den 16den dezer, aan prins Talleyrand en lord Palmerston gerigt, in antwoord op dergeliker nota van 2 dezer, alsmede het wederantwoord van beiden genoemde diplomaten, bij eene nota van 23 dezer. De uitvoersigheid van deze beide stukken belet ons dezelve in ons blad over te nemen; ook behoeven zij niet anders dan eenige nadere verklaringen en toelichtingen, omtrent den inhoud van het laatst ontwerp van voorloopige schikking, door den heer Dedeel aangeboden, en van de aanmerkingen, waaraan hetzelve is onderworpen, van Frankrijk en Engeland heeft aanleiding gegeven. De heer Dedeel stelt in zijn nota voor, in plaats van een wapenstilstand tot op den 1sten Augustus, zooals het aangeboden ontwerp hield, dat de staat van zaken, betrekkelijk het ophouden der vijandelijkheden en de Scheldevaart, tot op de sluiting van een definitief traktaat zal blijven zoo als dezelve vóór 1 November h. bestond. Omtrent het 4de artikel van het ontwerp wordt verklaard, dat de bedoeling niet geweest is dat de Belgen het grondgebied in Limburg en Luxemburg zouden ontrenten, maar alleen van eenige nabij Lillo en Liefkenshoek gelegen punten, om alle aantrekkingskrachten der troepen van beide natien aldaar te vermijden. Omtrent het 5de artikel, de gemeenschap van Maastricht betreffende, doet de heer Dedeel opmerken, dat dit punt alhier door eene van de vijf mogendheden is betwist geworden, en dat het, onafhankelijk van eene schorsing van vijandelijkheden, als eene vergoeding voor de opening der Maasvaart werd erkend. Omtrent de verklaringen door de fransche en engelsche gouvernementen ten aanzien van het 6de artikel gedaan, verklaart het Nederlandsch gouvernement hierid te zijn de redactie aan te nemen, die de gemelde beide hoven verlangen, terwijl ten slotte in deze nota de voorstel wordt voorgeworpen die eene voorloopige overeenkomst verdient, ten einde daarna, onder bemiddeling der vijf mogendheden, tot eene eindselijke schikking te geraken.

Op de nota van de herten Talleyrand en Palmerston wordt hetop hoofdzaaklijk gewezen, dat de verrijking van den staat, zoodat die van November h. bestond, geen warborg van den vrede kan worden; dat, de koning der Nederlanden zich eischen het recht van behoudende de vijandelijkheden, wanneer het hem goeddacht, te hervatten, zulke de beide mogendheden verklaren deed, dat zij, zonder over het recht te twisten, de uitvoering daarvan niet te min als eene vijandelijke daad tegen hen-zelfen zouden beschouwen, waarmede zij de vestiging bij overeenkomst van zoodanig vrede, die de vijandelijkheden zoude beëindigen, niet aanvaard stellen. — De terugtrekking door de Belgische troepen, uit de omstreken van plaatsen die den Belgen door de vijf mogendheden gewaarkerd waren, kon van hen niet gevorderd worden. Tegen de militair gemeenschap van Maastricht met Holland en Duitschland had men zich alhier verzet, maar daarbij tevens ook de vrije handgemeenschap van België door Maastricht verlangd. Eindselijk wordt aangegeven, dat het Nederlandsch gouvernement verscheiden punten met eilwijzen voorbij gaat, was en wordt er op aangedrongen dat de heer Dedeel van uitgebreidere volmagten mogt voorzien worden.

De Belgische bladen zijn met de jongste bekend geworden nota's in geene deelen ingenomen, ook hoedsakelijk om reden dat in die van 2 april van den inhoud van het traktaat van 15 november, naar zij verneemen, te kort gedaan wordt; terwijl de revolutionaire oppositie bladen er weder aanleiding in vinden, om de Belgische bewindhebbers en hun gevolgd stelsel op het hevigst aan te vallen. De *Constitur* eindigt een artikel, met deze woorden: „Haar (Hollands) leger de maas, uitwendig het van zijne eigene hulphroenen heeft weten gebruik te maken, om het vorderf en de vernedering, het gouvernement van de troepen of van den heer Lebeau, uitwendig wij steeds het erdwand van den vrede hebben aangenomen met dien, welke het ons aanbragt.”

Daar de gemelde diplomatische stukken behelzen de Belgische bladen van gisteren mees meldenswaardig.

De heer Dedeel, van den 16ten dezer, door een' onzen gevangenen gekonden officier van geschreyen, houdt onder anderen het volgende: „De gevangenen zijn een aantal jonge gevangenen matrozen, (meer dan vijftig) uit Aire afkomstig; een gedeelte daarvan zal wellicht bij de terugtrekking van den vaderlandschen bodem reeds zijn aangekomen, en de andere door de fransche marechaussee gearresteerd. Tot nu

toe hadden de officieren vergunning buiten de stad te mogen wandelen, waaraan zij echter uit hoofde van het slechte seizoen geen gebruik hebben kunnen maken. Men werd ons bekend gemaakt, dat die vergunning was ingetrokken, met dien verstande men vroeger ons voor de afwezigheid van de stad had om van die vrijheid geen misbruik te maken, 't welk wij als zeer onrecht beschouwden en om die reden weigerden, daar wij oordeelden door onze positie van zelve daartoe gehouden te zijn, zoodat men zich dan te vergeefs stelde met eene eenvoudige schriftelijke verklaring, van de stad mer zonder verlof een' nacht buiten de stad door te brengen. Het is van noodig zijn u te zeggen hoe grievend deze behandeling van de matrozen, welke zich zoo veel op hunne zoogenaamde kieschheid laten verstaan, voor ons is, en dat nu juist op een oogenblik dat het schoone voorjaarsweder op handen is, en wij gedurende ons tweejarig verblijf op de citadel van dit genot waren beroofd. Onverklaarbaar is het ons, hoe het ontsnappen van eenige matrozen uit Aire uitsluitend op de officieren, die hieraan geen schuld hebben, kan geweten worden; of zoude men ook welligt maar een voorwendsel hebben gezocht om onze vrijheid nog meer te beperken, ten einde zoo voortgaande ons eindslijk geheel en al op te sluiten? Is het niet beledigend te veronderstellen dat Hollandsche officieren in staat zouden zijn tegen de vorst te handelen en hun gegeven woord te breken? Indien de Franschen de geschiedenis van *Beiling* kenden, zoo zouden zij weten hoe een Hollander, in wiens boezem een echt hollandsch hart klopt, de wetten der eer weet te waarden en gestand te doen. Zelf onze generaals en hoofd-officieren zijn van bovenvermeld verbod niet uitgegaten, en hun wordt even als aan ons de gevoelens in deze veronderstelt, van eenige manschappen, die door hunne gesteldheid niet zoo als wij aan het woord van eer gebonden zijn, en derhalve de gelegenheid waarnaem om zich de vrijheid, van welke zij zoolang beroofd waren, weder te verschaffen. Het bovengemelde heeft intusschen, zoo als gij wel denken kunt, een' smartelijken indruk op ons allen gemaakt; en ik meld u dit voorval ten bewijze inzonderheid, dat de zoo zeer geroemde fransche *delicatessen* hare eindpalen reeds bereikt heeft en het wel te vreezen is, dat naar mate onze gevangenis duurt, men ons ook strenger zal behandelen, alhoewel men in den beginne ons met allerlei beleefdigheden en fraaie woorden overlaadde, die met alle recht onder de ijdele klanken wel mogen gerangschikt worden.”

Van tijd tot tijd hebben wij onze lezers berigten medegedeeld, omtrent de pogingen die de fransche propaganda in het werk stelt om ook hier te lande het zaad van tweedragt tusschen volk en bestuur te zaaien. Wanneer wij ons niet bedriegen, hebben de onderscheidene commissien van het keizer *comité directeur* hare werkzaamheden begonnen, en ofschoon wij overtuigd zijn, dat hare pogingen in ons gewest, waarop het voornamelijk gemunt schijnt, tegen de vaderlandsliefde der massa van onze gewestgenooten zullen slaagen, gelooven wij het echter niet onnodig, alle onze landgenooten, en vooral hen, die in eenig vak van bestuur geplaatst zijn, ons wachtwoord WAAKT! toe te roepen. Hoe bespottelijk het op zich-zelfen moge schijnen, dat de propagandisten zich zouden kunnen streelen met de hoop, van ook de minste bestuur pogingen bij ons te lande te zien gelukken, is het echter bekend genoeg dat te stijd met leden bestaan, die laag of onvooruitgangig gevoelen hebben, en om het een of ander de verleiding te leenen. Het eerste waaraan wij de werkzaamheid der alles vernielende propaganda hebben meenen te bespeuren, zijn de overal verspreide geruchten, die men in deze jongste dagen met voordacht heeft rondgedragen. Nu heet het, is er eene verschrikkelijke revolutie in Parijs uitgebroken, is *Lodowijk Philips* verjaagd, de republiek hersteld; den anderen dag, heeft zulke te Brussel plaats gehad. Men schijnt daarmee ten doel te hebben de gemoederen in onrust te brengen, en het is daarop meer bepaaldelijk dat wij de aandacht der bevolking inroepen, 't welk verstandig genoeg is om niet drie te merken van waar de wind komt. Eenvoudige lieden hechten somtijds veel gewigt aan het gesnap van kwaadwilligen, hoe laag deze ook in de opinie van het meerendeel zijn aangestreeven; doch wij achten het genoegzaam deze *manoeuvres* slechts aan te duiden, en dergeliker invloed geheel weg te nemen. De voerkraacht, die de natie op hare bestuurders ontwaakt, bij de rampen die zij gedurende drie jaren lang geleden hebben, en bij het aaneenwaai van de grootere rampen die ons volk troffen, welke die voerkraacht ontbrak, heeft de *landstrijd* sendragt ten grondslag, en daartoe zullen de pogingen van eene vereeniging vreemde meedenaars en bestuursmannen niet vermogen. Doch wanneer die lieden ons onze grenzen laten, mogen wij niet inderdaad, maar waken want wij, die wij niet over de grenzen slagen; waken voor het gebrek, waaraan onze kinderen leedverding voor ophellen van binnen en buiten moesten vinden, en 't welk in nationaliteit en burgertrouw dezelfs hechtsten steun heeft.

P R A N K R I J E

PARIS, den 26sten April.

Eerder nog dan men gewacht had, en wel haden morgen, is de tweede zitting der wetgevende kamer, bij de koninklijke proclamatie, die in hetzelve der paus door den maarschalk

Soult en de ministers van justitie en buitenlandsche zaken, bij de afgevaardigden door de ministers van binnenlandsche zaken, marine en finantien werden overgebracht, geopend. Onmiddellijk nadat de gezonde ordoonnantie was voorgelezen, hebben de gedeputeerden zich in de bureaux versameld, en vervolgens het voorstel van de meerderheid van 221 tegen 71 stemmen van den heer Dupin opgenomen. Hoopwaarschijnlijk zullen ook de vice-presidenten en de leden der vorige zitting op nieuw worden ingekosen, of ten minste het gouvernement, naar het zeggen van eenige dagbladen, den heer Berenger, die zich nu en dan al te zeer in den geest der oppositie heeft uitgelaten, door den heer Perville wenschte te vervangen.

De heer Dupin heeft gisteren een langdurig onderhoud met den Koning gehad, waarschijnlijk om zich vooraf omtrent de verschillende ontwerpen van wet, die aan de kamer zullen worden voorgedragen, eenigzins te verstaan.

De aanspraak des Koning bij het sluiten der vorige zitting, is, zoo als gewoosligt, het onderwerp van allerlei bedenkingen in de dagbladen der oppositie. De meeste derzelve beklagen zich ten hoogste dat men voort het Engelsch gebruik aan te volgen, de discussie over het adres van antwoord, die zoo uitwendig geschikt is om vrijelijk van het gevoelen der vertegenwoordiging over den gang van het bestuur te doen blijken, heeft weten te vermijden. Zij vinden voorts, dat de woorden, die men den Koning in den mond heeft gelegd, wat den inwendigen toestand van het rijk betreft, vrij onbeduidend zijn en eene al te overdrevene eekeloning behelzen van den geringen bloei die tot nu toe aan hand en nijverheid zijn te beurt gevallen. Ten aanzien der buitenlandsche aangelegenheden zijn voorts de uitdrukkingen zeer onbepaald, en had men gewenscht iets meer geruststellends omtrent eene schikking der Turksche zaken te vernemen. Trouwens dit laatste gedeelte van 's Koning's aanspraak schijnt ook bij het algemeen eenen ongunstigen indruk te hebben gemaakt. Zoodra hetzelfde bekend was is de prijs der fondsen merklijk gedrukt geworden, en ook heden nog duurt de daling voort.

De vier gereschierden door het gouvernement naar Blajie gezonden, zijn aldus den 20sten dezer aangekomen, doch volgens de Gazette de France heeft de Hertogin van Berry geweigerd hen te ontvangen. Het is overigens nog onduidelijk wat het eigenlijke doel dezer zending is.

In de westelijke departementen, waar het gouvernement zich gaarne had de rust hersteld te zien, schijnt de Roodvleedige partij het hoofd weder op te steken. Dagelijks verscheiden de dagbladen dat kleine benden het land doorkruissen, en degenen die de gereschierde bende van zaken zijn toegedaan, allerlei overlast aandoen.

De fondsen waren heden (26 April) genoteerd: de 5 pCt. konst. en op tijd 101,50; de 3 pCt. konst. 77,50; op tijd 77,00; Nap. renten 91,00 konst. en tijd; Sp. perpet. konst. en op tijd 75 1/2; 3 pCt. 43 1/2; Cortes 15 1/2.

D U I T S C H L A N D

FRANKRIJK, den 26sten April.

Van de Zwitsersche grenzen schrijft men dat eene afdeeling Polen, nagenoeg 700 man sterk, welke konste landgenooten uit Frankrijk naar Zwitserland wilden volgen, door de nationale garde van het arrondissement Baume les Dames is terug gebonden, en genoodzaakt weder te keeren. De Zwitsersche grenzen zijn nagenoeg geheel door troepen bezet.

Graaf Matuchewits, die onlangs uit Londen in Berlijn is aangekomen, heeft dezer dagen zijne reis naar Peking, voortgezet.

Z. M. de Keizer van Rusland heeft den afgevaardigden van het gouvernement-generaal van nieuw-Rusland, graaf Worontzoff, Hoogedemocratisch welgevallen bevestigd, wegens de uitrusting der naar Turkije bestemde landings-expeditie, welke door hem uitmuntend, en op een zeer gebod aan de eegmerken van den Keizer beantwoordende, bevestigd is.

Uit Triest schrijft men van den 16den dezer dat aldaar door een Handelsvaartuig het bericht was overgebracht dat Ibrahim-bassa de velden Stajna, Vourla en omliggende plaatsen door een korps van 4000 man had doen bezetten, en met het gros van zijn leger in persoon naar Konstantinopel op weg was. Onzekere geruchten vonden hierbij, dat de Turksche geboortelands die onlangs naar het Egyptisch hoofdkwartier vertrok, geheel overtuigd was van het terugkeeren, en dat eenige Russische oorlogschepen in de Dardanelen de haven port gevat.

De laatste berichten van Alexandria van den 20sten maart bevestigden dat de Egyptische vloot binnen weinige dagen die haven zoude verlaten, en voorts, dat het inland Cyprus zich voor Mohamed-ali had overgegeven, en dat men nu verwacht van al dien voorspoed te Alexandria bedocht was, dat eene ver-

eenigde Engelsche en Fransche vloot aldaar de onderteekening der voorwaarden door de Porte geadviseerd, moogt komen afdwingen.

Volgens eene particuliere correspondentie van Berlijn in de Dagerburchsche Zeitung opgenomen, zou door een der groote mogendheden aan de overige machten een voorstel, om zich te Wenen tot eene conferentie over de Oostenrijksche aangelegenheden te vereenigen.

ENGLAND.
Londen, den 27sten April.

De zaak van het zoo veel gerucht gemaakt hebbende voorstel van den heer Attwood is geheel ten voordele van het ministerie afgegaan. Na vrij langdurige beraadslagingen is, in de zitting van het Lagerhuis van gisteren, de oorspronkelijke wet, strekkende om een comité te benoemen, hetwelk naar den bestaanden nood zou onderzoeken, met 331 tegen 139, en dus door eene meerderheid van 192 stemmen, verworpen. Toen daarop over het amendement van den minister Athorp was gesproken, stelde de heer Attwood een ander amendement voor, dat met 274 tegen 164 stemmen werd afgewezen; terwijl intusschen met 304 tegen 49 stemmen het ministerie amendement werd aangenomen, en dus met 255 stemmen beslist: dat elke verandering in het geldstelsel, waardoor de standaard der waarde zou dalen, hooger ongeraden en gevaarlijk was. Het vrbeger toe gematigde blad de Courier is over dezen uitslag zeer ontevreden, en loofde het de verregaande dwaasheid, om zonder voorloopig onderzoek, dat het voorstel van den heer Attwood bedoelde, het netaalig vraagstuk van het geldstelsel te beslissen.

In de zitting van donderdag is eene motie verworpen, om de verkiezing van parlementsliden door geheime stemming te doen plaats hebben.

In dezelfde zitting heeft lord Athorp voorgesteld, dat bij donderdag naaastende de benoeming van bijzondere commissarissen te stellen, welke onderzoek zouden doen naar den staat van den landbouw, den handel en de nijverheid in het koninkrijk.

Voorts heeft men zich in het Huis der Gemeenten gesproken de laatste dagen met onderscheidene voorstellen tot vermindering van deze en gene der openbare lasten bezig gehouden. Onder anderen werd gisteren door sir William Juxtilly een voorstel ten dienste gebracht, om tegen het gevoelen van het gouvernement de belasting op de mont van 20 schellingen en 8 pencingen op 10 schellingen per kwartaal te verminderen. Te vergeefs hebben de ministers betoogd dat de behoeften der schatkist zulk een belangrijke wijziging niet gedoogden; het voorstel is met eene meerderheid van 162 tegen 153 stemmen aangenomen. Lord Athorp heeft daaraanop, dat, ofschoon dit zoo gewichtig belang heeft met eene geringe meerderheid was doorgegaan, hij hetzelfde echter ten uitvoer zoude leggen; doch dat het ministerie zich voornamelijk in groote gelegenheid bevond en dat de verdere discussie over de financiële belangen tot in de volgende week wenschte verschoven te zien. Een tweede voorstel van den markies van Omandon, dat men bij het invoeren van bezuinigingen vooral de belangen van den landbouw moogt in het oog houden, is met 118 tegen 90 stemmen verworpen.

Lord Palmerston is in het veld hersteld, dat hij de beide laatste dagen aan het ministerie van buitenlandsche zaken werkzaam konde zijn.

Ter beurze van gisteren werden de 3 pCt. gereschierden genoteerd 87 1/2; de Hollandische zijn bij voortdurend gedrukt.

Den volgenden brief, uit Amsterdam ons toezonden, hebben wij de aandacht niet kunnen wijgen:

Mijn heer de Minister,
Tot hiertoe was ik altijd in het volle vertrouwen, dat onze geliefde Koning, omgeven van verstandige raadsheden, de zaken van ons Vaderland waarlijk goed bestuurde en zijne onderdanen gerust aan zijne belangen aan zijne zorg konden toebetrouwen. Ik was tot hier toe in de vaste overtuiging, dat onze armee gedurende den laatsten tijd, maar vooral ook in den Tiendaagschen Veldtog, zich zeer dapper had gedragen en wettelijk aanspraak had op de dankbaarheid en bewondering der geheele natio. Maar ja wel! het lezen van den Onpartijdise heeft mij tot geheel andere gedachten gebracht. Onze Koning en zijne raadsheden hebben de zaak geheel verkeerd. Zij moesten toegeven, alle troepen van Frankrijk en Engeland van ons vorderen. Zij moesten het door de handelingen op te stellen contract, zonder eenige reserve, ondertekenen, dan eerst het Nederland verlaten, en nu eerst te verzoeken voor Nederland zijn; het woord vorderen, moest door vorderen of onderaan meer gevoeld worden, dat men om te volharder met alles toe te geven.

Onze armee die zich op den Tiendaagschen Veldtog beroemt, wat heeft die gedaan; gevochten tegen ongedisciplineerde, slecht uitgeruste en nog slechter aangevoerde troepen — en is daaraan nu zoo veel kunst, heeft en

